22/03/2021

«Άσβεστη λυχνία η Ορθόδοξη Εκκλησία»

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Κύκκου και Τηλλυρίας

Η Κυριακή της Ορθοδοξίας εορτάστηκε η ανάμνηση της αναστηλώσεως των αγίων εικόνων, ο πνευματικός αυτός θρίαμβος της Εκκλησίας στη Λευκωσία και ειδικότερα στο Μετόχι της Ιεράς Μονής Κύκκου, με τη δέουσα εκκλησιαστική τάξη και μεγαλοπρέπεια.

Προεξάρχων της πανηγυρικής λατρευτικής συνάξεως ήταν ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος, ο οποίος, με τον μεστό θεολογικά και, όπως πάντα, επίκαιρο λόγο του, μίλησε για τη σημασία της σημερινής ημέρας, της Κυριακής της Ορθοδοξίας και τον ρόλο της εικόνας στην ορθόδοξη εκκλησιολογία.

Παρακολουθήστε την ομιλία του:

Ο Πανιερώτατος, αφού, αρχικά, ανέλυσε τη θεολογική έννοια, το νόημα και τον αναγωγικό χαρακτήρα των αγίων εικόνων, στηριζόμενος στον μελουργικό πλούτο των ύμνων της ημέρας και τη γραφίδα των αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας, αναφέρθηκε στη σημερινή εποχή, χαρακτηρίζοντάς την ως «εικονοκλαστική, που πλειοδοτεί των περασμένων εποχών σε εικονομαχική αλαζονεία».

«Σήμερα έχουμε άλλους εικονομάχους να πολεμήσουμε, φοβερότερους από τους πρώτους. Είναι οι σύγχρονες, οι σημερινές αιρέσεις της εποχής μας, που ολοένα και πληθαίνουν και οι οποίες εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τον ψεύτικο και απατηλό λόγο, για να παρασύρουν τους ανθρώπους στην πλάνη. Είναι οι σύγχρονες αιρέσεις, που εξακολουθούν να παρουσιάζουν την αλήθεια σαν ψέμα και το ψέμα σαν αλήθεια, συνεχίζοντας, έτσι, το έργο του σατανά, που άρχισε από τον Παράδεισο με την εξαπάτηση των πρωτοπλάστων.

Σύγχρονοι εικονομάχοι είναι και εκείνοι, που, μέσα από διάφορα ιδεολογικά ρεύματα, κορυφώνουν την πολεμική τους εναντίον της όλης αγιοπνευματικής ζωής της Εκκλησίας και ζητούν να γκρεμίσουν από τις καρδιές των ανθρώπων την πίστη, να ξεθεμελιώσουν τις ηθικές επιταγές και να ορθώσουν ένα ανθρωποκεντρικό σύστημα διαβιώσεως, αυτονομημένο από κάθε υπερβατική αυθεντία, αυτονομημένο από Αυτόν, τον ίδιο τον Θεό.

Σήμερα ο αθεϊσμός, στο όνομα, τάχα, της επιστήμης, ο κομμουνιστικο-σοσιαλισμός για το καλό, τάχα, του λαού, ο καπιταλισμός στο όνομα, τάχα, της ελευθερίας, ο μασωνισμός με το πρόσχημα της φιλανθρωπίας, ο υλισμός με την προβολή των απατηλών τέρψεων και ηδονών και των ανέσεων, ο χιλιασμός με το προσωπείο της ψευτιάς και της απάτης, βάλλουν συνέχεια εναντίον της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Σύγχρονοι εικονομάχοι είμαστε όλοι εμείς, που μας δημιούργησε ο Θεός «κατ' εικόνα» δική του, αλλά, βυθισμένοι μέσα στο τέλμα του υλισμού, την εξαχρειώνουμε καθημερινά, τη φθείρουμε και τη νεκρώνουμε «τοις πάθεσι και ταις επιθυμίαις». Είμαστε όλοι εμείς οι άνθρωποι της σημερινής εικονοκλαστικής εποχής, που η ζωή μας χρωματίζεται από την παρουσία του αμοραλισμού, της έλλειψης, δηλαδή, ηθικών φραγμών στις καθημερινές μας εκδηλώσεις.

Χωρίς καμμιά αμφιβολία το πνεύμα της εποχής μας είναι πνεύμα απιστίας, πνεύμα δαιμονικό, αρνησίχριστο, πνεύμα, που όχι μόνο δεν διστάζει να συγκρουστεί με την Εκκλησία, αλλά χωρίς ίχνος συστολής, αλλά χωρίς ίχνος ντροπής, με θρασύτητα και αδιαντροπιά υβρίζει και χλευάζει τα ιερά και τα όσια, υβρίζει και χλευάζει ακόμα και τον ίδιο τον Θεό».

Στηρίζοντας τις πιο πάνω θέσεις του, ο Πανιερώτατος έφερε ως παράδειγμα αφ'

ενός μεν τις ανίερες και βλάσφημες ζωγραφιές ενός ζωγράφου εκπαιδευτικού, αλλά και το προκλητικό και προάγων τη σατανολατρεία τραγούδι, με το οποίο θα εκπροσωπηθεί η Κύπρος στον φετινό διαγωνισμό της Eurovision, τα οποία προκαλούν βάναυσα τα θρησκευτικά και όχι μόνο αισθήματα του κυπριακού λαού.

Ο Κύκκου Νικηφόρος, «πέρα από τους ορατούς και αόρατους εξωτερικούς εχθρούς της Εκκλησίας», δεν δίστασε να αναφερθεί και στους εσωτερικούς συμμάχους τους, «τους προκαλούντες σκάνδαλα και κλυδωνισμούς συνειδήσεων», τις καταγγελίες, που βλέπουν το φως της δημοσιότητας τον τελευταίο καιρό στην πατρίδα μας, με τις σεξουαλικές κακοποιήσεις και παρενοχλήσεις γυναικών και ανηλίκων προσώπων με την ανάμειξη υψηλόβαθμου κληρικού και μοναχού.

Θέλοντας, μάλιστα, να αποφύγει λανθασμένες αντιλήψεις και σκανδαλισμούς συνειδήσεων, επεσήμανε ότι, το «φαινόμενο αυτό δεν μειώνει σε τίποτε την Ορθόδοξη του Χριστού Εκκλησία» και πρόσθεσε ότι «με την ηθική ρυπαρότητα κάποιου ή κάποιων επισκόπων έχουμε ένα ηθικό μολυσμό, που αφορά τον επίορκο επίσκοπο και μόνο αυτόν. Ο ηθικός μολυσμός ενός επισκόπου δεν προσβάλλει τον εσώτατο πυρήνα της αρχιερωσύνης, δεν έχουμε ένα οντολογικό μολυσμό όλου του επισκοπικού Σώματος, γιατί, αν αυτό συνέβαινε, τότε δεν θα μπορούσε να υπάρχει η έννοια της Εκκλησίας, αφού, κατά τον άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο ο επίσκοπος είναι εις «τόπον» και εις «τύπον» Χριστού· και «ὅπου ἄν φανῇ ὁ ἐπίσκοπος, ἐκεῖ καί το πλῆθος ἔστω, ὥσπερ, ὅπου ἄν ᾖ Ἰησοῦς Χριστός, ἐκεῖ καί ἡ καθολική Ἐκκλησία».

»Χωρίς τον επίσκοπο είναι αδύνατη η τέλεση των θείων μυστηρίων, διά των οποίων παρέχεται η αγιαστική χάρη του Θεού στους πιστούς. Η μυστηριακή ζωή είναι απαραίτητη για κάθε πιστό, γιατί μόνο με αυτή διατηρείται πνευματικά ενωμένος με τον Σωτήρα Χριστό και αγιάζεται και προάγεται κατά Θεόν. Χωρίς τη μυστηριακή ζωή ουδεμία πνευματική αναγέννηση, πρόοδος και σωτηρία είναι δυνατή. Κλείστε, λοιπόν, τα αυτιά σας στους δηλητηριώδεις εχθρούς της Εκκλησίας, σ’ εκείνους οι οποίοι, κατά τον απόστολο Παύλο, χρησιμοποιούν τη θρησκευτική ευαισθησία απλώς «ως επικάλυμμα της κακίας» και του δηλητηριώδους μίσους τους κατά της Εκκλησίας και διατηρείστε αμείωτο τον σεβασμό σας προς την Εκκλησία και τους λειτουργούς της».

Κλείνοντας τον λόγο του ο Πανιερώτατος κάλεσε όλους μας να «αναλογιστούμε τις ευθύνες μας, όπως απαιτούν οι κρίσιμες περιστάσεις των καιρών μας και να συναισθανθούμε το χρέος μας απέναντι στην Ορθοδοξία. Αν θέλουμε πράγματι την Ορθόδοξη Εκκλησία να πετά και να αίρεται σε ύψη, δεν πρέπει να της κόβουμε τα φτερά της, αλλά να τη βοηθούμε να εμφανίζει εναργέστερα την πνευματική της υπόσταση. Γιατί σήμερα η Εκκλησία, παρ’ όλες τις ελλείψεις πολλών και παρ’ όλες τις σφοδρές επιθέσεις των εχθρών της, παραμένει ο μόνος ασφαλής λιμένας για

τη γαλήνη και την ενίσχυση των ψυχών μέσα στη δοκιμαζόμενη από τον αναβρασμό των παθών και των υλιστικών θεωριών ανθρωπότητα.

Χωρίς το φως του Χριστού, του οποίου η άσβεστη λυχνία είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία, δεν μπορούμε να ξαναβρούμε τον χαμένο εαυτό μας. Χωρίς τα ορθόδοξα βιώματά μας και χωρίς το σωσίβιο της ορθοδόξου ευαγγελικής διδαχής, θα ριπταζόμαστε συνέχεια σαν άλλοι Οδυσσείς στις τρικυμιώδεις θάλασσες του ορθολογισμού. Και θα καταιγιζόμαστε από παντοίους ανέμους, χωρίς να προσορμιστούμε ποτέ στη νοσταλγική Ιθάκη μιας ανώτερης δημιουργικής ζωής. Η Ορθόδοξη Εκκλησία αποτελεί εγγύηση αναστηλώσεως των κριτηρίων των αξιών μέσα στη συνείδησή μας και μέσα στη συνείδηση του λαού μας.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία μας, μέσα από μύριες όσες αντιξοότητες, από διωγμούς σκληρούς και αιματοχυσίες απερίγραπτες, εξακολουθεί να εκπέμπει, μέχρι σήμερα, τη γλυκειά και ανέσπερη ακτινοβολία της.

Οι κήρυκες του θανάτου της Ορθοδοξίας, οι ορατοί και αόρατοι εχθροί της, έρχονται και παρέρχονται, η πίστη, όμως, στην Ορθοδοξία μένει κυρίαρχη στις καρδιές εκατομμυρίων ανθρώπων. Οι πολέμιοί της πεθαίνουν, σβήνουν, λησμονούνται και μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία υπάρχει, ζει, νικά και θριαμβεύει. Γιατί η Ορθόδοξη Εκκλησία, επειδή έχει κυβερνήτη και πηδαλιούχο της τον Θεάνθρωπο και Λυτρωτή μας Χριστό, «ποντίζεται μεν αλλ’ ουδέποτε καταποντίζεται», κατά τη διακήρυξη του ιερού Χρυσοστόμου».

Με το τέλος της θείας Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε, τηρουμένων, ασφαλώς, όλων των απαραίτητων μέτρων προστασίας, που προβλέπονται από τις αρμόδιες υγειονομικές υπηρεσίες, η καθιερωμένη τελετή της Κυριακής της Ορθοδοξίας με την περιφορά των εικόνων πέριξ του ιερού ναού του Αγίου Προκοπίου.

Λουκάς Α. Παναγιώτου